

624.2

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Fekete Béla*

Cím:

Az acéltorony elindult a Kossuth Lajos utca felé...

Két munkás életmentő hőstette az Erzsébet-híd épülkezésénél

Forrás:

1961. aug. 13.

Nepszava

(Hely)

Hely

"1961"

Helyszám

»Július 13-án, amikor az a nagy vihar volt, két munkatársunk hősiességgel mentette meg a bajba jutott darukezelő életét és a toronydarut — írja Evellei József, az Erzsébet-híd építésének egyik dolgozója. Az ilyenért jólesik az embernek az elismerés. Nálunk azonban egy pohár sörrrel elintézték... Pedig nemcsak a bajban és a viharban kell észrevenni és számon tartani a hősokeket, hanem napos időben is...«

Az épülő Erzsébet-híd pesti hídfőjénél a kovácsműhely előtt állunk. Szemközt a két tornyú templom és mellette a hatalmas daru. Most is éppen ott áll a mélyedés szélén, ahol azon az emlékezetes délutánon kezelőjével együtt veszélybe került.

Segítség! Segítség!

Egy hónap telt el azóta, de akik átérték a vihar veszedelmes játékát és látták, mit művelt ezzel az égnek meredő hatalmas alkotmánnyal, megdermednek a pusztá visszaemlékezéstől is.

— A Gellérthegy mögött baljóslatú fekete felhő tűnt fel, de amire észrevettük, hogy mi készül belőle, már

késő volt... A szél egyik pillanatról a másikra felkavarta a port és olyan erővel rontott ránk, hogy még elszaladni sem tudtunk a veszélyeztetett területekről... A hirtelen támadt vihar a darut mozgatta. A következő pillanatban már recsegett-ropogott minden. A daru gémeje neki-vágódott a templom egyik tornyának. A daru tornyából vérfigaszító ordítás hangzott... Csigó Imre fent rekedt a fülkében...

— De ez még hagyján — szólal meg Evellei József is. — Hanem amikor megláttam, hogy a viharnak teljesen kiszolgáltatott acéltorony elindul a Kossuth Lajos utca felé, bennem is elállt a lélegzet, pedig nem vagyok ijedős ember. »Segítség, segítség!« — hallatszott mindenfelől. Mi csak egy nagy nyikorgást halottunk. Azt hittük, hogy lezuhant a daru és maga alá temetett mindent, ami útjába került... Ekkor követte el Laci élete legnagyobb hőstetét. Halált megvető bátorsággal rávetette magát az egyre gyorsabban guruló daru testére és lábával lenyomta az általa szerkesztett biztonsági féket. Majd az utolsó pillanatban egy tuskóval együtt

előbe feküdt a sínre...

— Amikor elcsendesedett a vihar és odamerészkedtünk, Laci Jani barátjával együtt úgy ült a megmen-tett daru alatt, mint akit szél-ütés ért. Elcsigázva, fáradtan, mint aki rossz álomból ocsúdi... Mi meg csak szóltanul meredtünk rájuk. Még nem tudtuk, mi van a bajba jutott darukezelővel. Aztán egyszer csak kidugta halottápadt arcát a fülke ablakán...

Egy korsó sör...

— Nagy volt az öröm... Az építésvezető helyettes, Kis Józsi bácsi, megölelte, megcsókolta Lacit és Galyas Janit és a sarki kocsmában egy korsó sör mellett még egyszer megköszönte, amit tettek... Hát ennyi volt az egész...

A történet hősei, a mindig mosolygós Márton László és a halk szavú Galyas János szinte restelkedve hallgatják társaik beszámolóját. A zömök természetű és vaske-mény kötésű Márton Laci meg is jegyzi: »Mit kell ebből olyan nagy dolgot csinálni, mi voltunk a legközelebb a daruhoz, hát nyilván nekünk kellett segíteni...«

Akikre minden viharban számítani lehet

Hogy akkor mire gondolt Márton László, a két gyermek apja, az egykori falusi cipész-ből lett építőmunkás, vagy az uradalmi cseléd-sorból szakmunkássá emelkedett Galyas János, azt nem tudni. Nyilván nem is volt sok idejük gondolkodni. Társuk életéért és a mintegy kétfélmillió forintot érő daru megmentéséért néztek farkasszemet a halállal.

*

Derék munkások mind a ketten, megérdemlik, hogy nevük ott álljon a »hétköznapok« bátor hőseinek hosszú sorában. Talán azt is megérdemelték volna, hogy a Híd-építő Vállalat vezetősége a korsó sör mellé valami elismerő írást vagy oklevelet is átnyújtson nekik: hadd mutassák meg odahaza, hogy olyan munkások, akikre — mint Evellei József írja — »minden viharban bizton lehet számítani«.

Fekete Béla